

χτύπησε ελαφρά στον ώμο.

—“Ε, μικρούλη, σήκω!

“Η φωνή του, για πρώτη φορά, ήταν τρυφερή. Το μικρό άνασκαβόθηκε τρομαγμένο. ‘Ο παπούς του όμως εξακολούθησε με άπαλη φωνή:

—Σήκω, παιδάκι μου, σήκω! Θάρθης μαζί μου. Θα σου δείξω όμορφα πράγματα, θα δής. “Έλα, κάνε γρήγορα, παιδάκι μου!

Τότε το δύστυχο σηκώθηκε δρόδρο, άπορώντας και θαυμάζοντας με την τρυφερότητα της φωνής του παπού του. “Έπειτα ό γέρος πήρε ένα παληό σάλι, μάλλινο, έκλεισε καλά την πόρτα κι άρχισαν να περπατούν, μέσα στη μοναξιά της νύχτας. ‘Ο άέρας κυνηγούσε τά σύννεφα που έμοιαζαν με πελώρια μαύρα κομμάτια. Πουθενά στον ορανό δεν φανότανε ένα κομματάκι γαλάζιο.

Τά σπίτια, στά κτήματα, φαινόντουσαν βυθιομένα στον ύπνο. Πουθενά φώς. ‘Ο γέρος κρατούσε άπαλά τον μικρό άπό τό χέρι κι ‘ό ύγρός δρόμος δεν άφινε ούτε ό κρότος των θημάτων τους ν’ άκούγεται. Τό παιδάκι ένοιθε μία παράξενη χαρά στην καρδούλα του την πορεία: ποτέ ό παπούς δεν τό είχε μιλήσει έτσι γλυκά, όπως έκείνη τή νύχτα. Ξεχνόνσε όλες τις θροισίες καί τις θλαστήμιες που άκουσε άπό τό στόμα του κι έσφιγγε όσο μπορούσε τό ροζιασμένο χέρι του γέρου με τά λιγνά του δαχτυλάκια.

Τράβηξαν αλάργα άπό τις έπαύσεις, κάνοντας μεγάλους γύρους, μη τους ίδη κανείς. Οί σκύλλοι ώστόσο τους γαυίζαν άπό πέρα, μέσα στη σιγαλιά τής αγνώστης νύχτας. Τότε ό γέρος άνατρίχιαζε, άπομακρύνονταν με θιαστικά θήματα κι ‘όλο έλεγε στό παιδί:

—Θά ίδης, θα ίδης, τί καλά πράγματα, που θα σου δώσω νά φάς αύριο τό πρωί... Θά σου δώσω κι ‘ένα γλυκό...

—Ναί, παπού, έλεγε κι ‘ό μικρός κι ‘όλο στριμχώνονταν κοντά στον γέρο, νοιώθοντας μία ξαφνικά τρυφερότητα στη στείρα καρδιά του.

Πέρασαν ένα μικρό δάσος κι ‘ό γέρος άνατρίχιαζε κάθε φορά που τά κλαδιά, με τά παράξενα σχήματά τους στό σκοτάδι, τους άγγιζαν τό πρόσωπο. Νόμιζε πως τον κυνηγάνε. Μία κουκούθαινα πέταξε πάνω άπ’ τά κεφάλια τους κι ‘ό γέρος δεν μπόρεσε νά συγκρατήσει μία θλαστήμια.

Βρέθηκαν στά χωράφια, έπειτ’ άρχισε ό καθήφορος, γεμάτος θάμνους κι ‘άγκάθια. ‘Η σελήνη τώρα θηήκε πάλι μέσ’ άπ’ τά σύννεφα καί φώτιζε την έρημη έξοχή.

‘Επιτέλους φτάσανε σ’ ένα μικρό έλος. Ψυχή πουθενά. Μόνο μερικά θαράκια άκουγόντουσαν καί τά καλάκια που ροίζαν ελαφρά. Τά σάπια νερά, γεμάτα άγρια χόρτα καί θούβρα γυάλιζαν μαυριδερά κάτω άπ’ τό φώς του φεγγαριού.

‘Ο γέρος στάθηκε. ‘Ο άέρας φυσούσε πιο ζωνηρά, τά σκυλλάια σάπασαν. Τότε, έβγαλε με άγρές κινήσεις τό σάλι του κι έξαφνικά τό τύλιξε όλόγυρα στά χέρια του παιδιού.

—Μή φοβάσαι, μικρούλη μου, μη φοβάσαι...θα δής! θα δής!...

Με τά χεράκια του έτσι δεμένα, τρομαγμένο, σήκωσε τά μάτια του τό παιδί πάνω στον παπού του. Αυτός προσπαθούσε νά τό ξεγελήσει άκόμα με γλυκόλογα. Ξαφνικά όμως τό γκρίζο πρόσωπό του πήρε μία άγρια, σκληρή έκφραση. Πάνω στους άδύνατους ώμους του καχεκτικό παιδιού, έπασαν θαρεσιά τά πελώρια χέρια του γέρου. Τότε κείνο κατάλαβε μονομιάς, κυλλίστηκε στά πόδια του δημιού του κι ‘άρχισε νά ξεφωνίζει κλαίγοντας με λυγμούς.

—Παπού!... Παπού!... Μή, παπού!...

‘Ο γέρος, με την τρομερή άπόφασί του ζωγραφισμένη στά μάτια του, τό άνασήκωσε. Τό παιδί, στον άπειρο τρόμο του, σπασταρούσε μέσα στά χέρια του, προσπαθώντας νά έλευθερωθί, νά γραπωθί άπό κάπου κι ‘όλο ξεφωνίζε:

—Δέν έκανα τίποτα, παπού, δέν σουκάνα τίποτα!

‘Ο γέρος όμως πατούσε τώρα μέσα στό θούδοκ, άνάμεσα στά καλάμια, ενώ τό μικρό τον ίκέτευε, προσπαθώντας νά φιλήση τά ρούχα του κακούργου.

‘Επιτέλους ό γέρος έσκυψε, σκούνησε τό παιδί μέσα στό σκοτεινό, μαύρο νερό καί τό έβλε νά σπασταρά τρουακτικά. Μίες φυσαλλίδες σκάσανε στην επιφάνεια του θούδρου κι ‘όστερα τό ώργο κεφάλι με τά λιγοστά μαλλιά Ξαναφάνηκε φοικτό, με τις μαύρες κοιλότητες των ματιών καί τό στόματος. ‘Ο γέρος ένοιωσε τά δόντια του νά τρίζουν. Μ’ ένα μανιασμένο χτύπημα ξανασούλιαζε τό άμυχο κορμί πιο θαθειά μέσα στό θούδρο, όπως θουλιάζουν ή γυναίκες την φάκα με τό ποτικί στό νερό! Σιγά-σιγά τό νερό έγινε πάλι ήσυχο, τό παιδί δεν άβλεπε πεία κι ‘ή τελευταίες φυσαλλίδες σκάσανε στην μαύρη επιφάνεια του νερού...

Μού τον έδειξαν αυτόν τον γέρο, στό φρενοκομείο, φρικτό καί άπαισιο, δεμένο με τον ζουρλομανθιά σφιχτά σ’ ένα σιδερένιο κάθισμα. Τά μάτια του, πεταγμένα κατακόκκινα έξω άπ’ τις κόγχες τους, λές καί παρακολούθούσανε αδιάκοπα με άγωνία κάποιο τρομακτικό θέμα. Οί άπαισιο μορφοσμοί του μ’ έκαναν ν’ άνατρίχιασει. “Αν τον άβιναν με στιγμή λυτό, όπως πού έπε ό γιατρός, θάπετε όπου έβρισκε νερό, γιατί είχε πάνω μπροστά στά μάτια του έκείνη τή φοικτή, την άπειροραπτη ελκόνα, καί έβλεπε τις φυσαλλίδες κι ‘άκουγε τον ρόγχο του έγγονού του, που τον έπνιξε μέσα στό θούδρο, για ένα κομμάτι μαύρο ψωμί...

ΚΑ'ΥΜΟΙ ΚΑΙ ΒΑΖΑΝΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

ΤΙ ΤΡΑΓΟΥΔΥΣΕ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΑΣ ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΜΑΣ

(Δημοσιεύουμε σήμερα μερικές άκόμη άπό τις παθητικές καντάδες του παλιού καλού καιρού) :

ΑΧ ΠΩΣ ΠΕΡΝΟΥΣΑΜΕ

“Αχ, πώς περνούσαμε χαριτωμένα δίχως μαλώματα, δίχως ινάτια πιο πρώτα ποθιασσε άγαπημένα, μάτια μ’ όλόμωρα, γλυκά μου μάτια. ‘Ός καί τό γέλιο μας είχε γλυκάδα καί κάθε μία μας γλυκεία ματιά τόση έσκόρπιζε γύρω λαμπράδα τόση έσκόρπιζε γύρω φωτιά. Τώρα αλλάξαμε, χάθηκε ή χάρις, πάνε τά γέλια μας τά μαγεμένα, θαρρείς ή κάκια μας τάχει παρμένα, θαρρείς ή κάκια μας τάχει παρμένα. “Όλα μας φαίνονται μπροστά μας μαύρα, μοιάζει με κλάσι άλη ή γη, την τόση έχασαμε ποχγια λαύρα, τρώγει τά σπλάνα μας κρουθή πληγή. “Αχ! Έλα, άγάπη μου, νά φιλωθούμε καί δεν ταιριάζουμε σέ μās ινάτια έλα σάν άλλοτε νά φιλωθούμε, μάτια μ’ όλόμωρα, γλυκά μου μάτια. “Έλα όλόμωρο, γλυκό μου άστέρι, έλα νά ζήσουμε μαζί τά δυό, έλα, άγάπη μου, νά γίνωμ’ ταίρι μαζί νά σθήσουμε κάθε καύμο.

ΣΤΟ ΖΑΠΠΕΙΟ

Στό Ζάππειο σέ πρωτόειρα Σάν δνειρο ώραίο κι ‘έπειτα στην πλατεία έπρόβαλες μπροστά μου καί στην δεινδοστοχία σου είπα σ’ άγαπώ. Καί τώρα που την πρώτη του τσόν έρωτά μας πού μέρα στην καρδιά μας άνθει τόσο καιρό; Καί τώρα που την πρώτη ζωή μου ένθυμοδια κατάρκαρα λυποδια καί κλαίω καί θρηνώ.

ΓΙΑ ΣΕ

“Αν παρήλθον οί χρόνοι έκείνοι, των έρωτων ποθι γλυκεί, δεν παρήλθον καί όμως οί πόνοι των θελών μας άγνώμων ψυχή. Σέ ήγάπων, σέ είδον, θεά μου, καί ή ψυχή μου έπέτα πρός σε, είσαι σό τό γλυκό δνειρόν μου κι ‘ή καρδιά μου έσχίσθη για σε.

Η ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ

Καρδιά μου μη μισαίνεσαι Καί την καρδιά μου λήστευσε τού κάκου θρηνείς κι ‘Ιούδα οίλι! γι’ αύτή που κρυφοδέρνεσαι ποτέ δεν άγαπήθηκες καί τρέμεις διελά. του κάκου θρηνείς. “Από καρδιάς κτηπήσια Με γαλυφείς, με χάδια δεν νοιώθει γελά καί ψευτοκτυπαρδια κιόραρα γίνου θρούματα με άνοιξιάτνια θραδιά δεν συγκινείς. μουκλεψες ψεύτρα την καρδιά. Καρδιά μου άπατήθηκες Σάν μοστες, καρδιοκλέφτρα μ’ αύτην π’ άναπας, καί της άνάτης ψεύτρα, με γαλυφείς σ’ έφύτουνε για ν’α σου θελίμα χαρωπό μ’ άγάπη χολή. έσένα θ’ άγαπώ.

ΑΣΠΛΑΧΝΗ

Μηδ’ ό γέρον ποτέ ξανανοιει μη τ’ άδηδόν τό ταίρι τ’ άλλασσει, μη ή καρδιά δυό φορές θ’ άγαπήση, μη θά ζήση κανείς δυό φορές. Σάν τη σπιθα π’ άνάθει καί σθήνει καί την τέραρα της μόνον δαίνει, έτσι κι ‘ό έρως σέ με θε νά μελίη, ώστε νάδωγ ή άθάνα μου ιωνή. Τότε, τότε σκληρά θε νά κλάσσης, σάν ίδης πός για σένα πεθανώ, σάν ίδης τό θαμνάκι θαλιμένο εις τό στόμα μ’ επάνω τ’ άχρό.